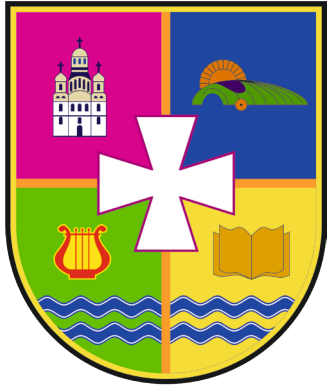

Наша громада — єдина родина

Де згода в сімействі, де мир і тишина,
Щасливі там люди, блаженна сторона.
І.П. Котляревський.

ГРОМАДСЬКО-ПОЛІТИЧНА ГАЗЕТА ПРО ЖИТТЯ НАШОГО КРАЮ №19(120) 16 ГРУДНЯ 2022 РОКУ

У вчителів — свій освітянський фронт

Коли 2019 року в Україні стартувала реформа освіти під назвою «Нова українська школа», педагогам запропонували проходити сертифікацію. Ця процедура добровільна, її мета — стимулювати вчителів із високим рівнем майстерності перевірити свої сили й компетентність.

Планувалося, що сертифікація поступово замінить традиційну атестацію, адже успішне проходження сертифікації зараховується як проходження атестації. Учителю присвоюють відповідну кваліфікаційну категорію, педагогічне звання та виплачують надбавку до за-

Перша сертифікована вчителька Білоцерківської ТГ А. М. Хоралець

Аліна Миколаївна зі своїми вихованцями — третьокласниками Красногорівського ліцею

робітної плати...

Однак охочих випробувати свої знання чомусь виявилось не надто багато. Так, за три роки успішно пройшли сертифікацію лише 2632 вчителів початкових класів. По всій Україні!

Цього року сертифікація мала поширитися й на вчителів-предметників, адже учні, які першими освоїли програму Нової української школи, наступного року перейдуть до 5-го класу. Та війна завадила цим планам: коли під

загрозою навчальний процес, не до новацій. Тож цього року, як і раніше, пройти сертифікацію могли лише ті вчителі, які працюють у початковій школі.

Попри обстріли, повітряні тривоги та відключення електроенергії майже 2000 вчителів початкових класів по всій країні цього року зареєструвалися на сертифікацію. Щасливцям, які перетнули межу у 122 бали (а таких виявилось 1171 особа) сертифікація була зарахована.

Серед сміливців, які наважилися на такий крок і успішно пройшли випробування, була й учителька з нашої громади Аліна Миколаївна Хоралець, яка працює в Красногорівському ліцеї. Вона стала першим сертифікованим педагогом у Білоцерківській ТГ.

Своїми враженнями від проходження сертифікації А. М. Хоралець поділилася з нашим кореспондентом (стор. 3).

Нагороди до Дня місцевого самоврядування

Із 2000 року відповідно до Указу Президента України щороку 7 грудня в нашій країні відзначають День місцевого самоврядування. Саме цього дня, 7 грудня 1990 року, Верховна Рада ухвалила Закон України «Про місцеве самоврядування».

День місцевого самоврядування — це професійне свято всіх, хто працює в сільських, селищних, міських, районних та обласних радах, а також обраних народом депутатів місцевих рад.

Приємно, що напередодні свого професійного свята троє представників нашої громади були нагороджені Почесними грамотами Миргородської районної ради. За сумлінне виконання посадових обов'язків, високу фаховість, активні життєві і громадянську позиції та з нагоди Дня місцевого самоврядування відзнаки отримали: депутат Білоцерківської сільської ради, голова постійної комісії з питань промисловості, підприємництва, сфери послуг, містобудування, будівництва, земельних відносин та охорони природи Юрій Володимирович Кордубан; секретар Білоцерківської сільської ради Тетяна Андріївна Дубина та заступник сільського голови з питань виконавчих органів ради Юрій Олексійович Коненко.

Сільський голова І. В. Лещенко вітає Ю. В. Кордубана

ПРО НАБОЛІЛЕ

Зима без світла — це не страшно.
Страшно без сина, без тата, без брата,
Без душевних розмов,
Без вечері разом,
Без тих, кого забрала війна.
Страшно, коли тримаєш
У долонях руку,
А вона льодяна.
Зиму без світла можна пережити,
А втрату можна? Мабуть, ні,
Бо їх вже більше не вернути,
Не обійняти,
Не притулитись, не поцілувати
І не заговорити (бо вуста німі).
Зима без світла — це не важко,
Бо є і свічка, і камін, і в небі ліхтарі.
Важко — день і ніч у боротьбі
Пораненого друга прикривати собою,
Побратима нести у труні.
Важко писати:
«Мила, якщо я загину,
Поцілуй від мене малюка
І пам'ятай — хоч я не поруч,
але я з тобою».
Так важко чекати дзвінка,
Коли повсюди лунає тривога
І при свічці тихенько вимовляєш слова:
«Ти лиш бережи їх усіх, Боже».

Цей вірш написала 19-річна студентка зі Львівщини Ірина Сало. Дівчині, можливо, дещо бракує поетичної майстерності, однак щирість, простота та актуальність теми повністю компенсують цей недолік. Тож вірш швидко розлетівся мережею і розчулив багатьох українців.

Як розповіла Ірина, вона написала ці рядки в один із вечорів, коли змушена була сидіти без світла через обстріли рашистів. «Тоді на вулиці була дощова та холодна погода, а я сиділа у теплій кімнаті. Я згадала про тих, у кого немає навіть цього. Все, що їх оточує — це холодні окопи, постріли, вибухи та темрява», — зізналася дівчина.

ПОВІДОМЛЕННЯ

про оприлюднення проектів документів
державного планування та звітів про
стратегічну екологічну оцінку проектів

З метою врахування громадських інтересів під час розроблення проектів містобудівної документації Білоцерківська сільська рада повідомляє про початок та строки громадського обговорення проектів документів державного планування та звітів про стратегічну екологічну оцінку таких проектів: «Детальний план території земельної ділянки орієнтовною площею 46,0 га, розташованої за межами населеного пункту с. Огірівка на території Білоцерківської територіальної громади Миргородського району Полтавської області», «Детальний план території орієнтовною площею 27,0 га за межами населеного пункту с. Вишняківка на території Білоцерківської територіальної громади Миргородського району Полтавської області», «Детальний план території орієнтовною площею 89,2 га за межами населеного пункту с. Стінки на території Білоцерківської територіальної громади Миргородського району Полтавської області», «Детальний план території земельної ділянки орієнтовною площею 18,0 га, розташованої за межами населеного пункту с. Бірки й обмеженої автодорогами О1701005 Коноплянка — Нове Остапове — Бірки на території Білоцерківської територіальної громади Миргородського району Полтавської області».

Громадські обговорення тривають 30 днів відповідно до чинного законодавства. Ознайомитися з документами та подати пропозиції можна в Білоцерківській сільській раді за адресою: 38340, Полтавська обл., Миргородський р-н, с. Білоцерківка, вул. Першотравнева, буд. 9 та на офіційному сайті <http://biloteg.org.ua>

Газета № 20 (121) вийде 26 грудня 2022 р.

Дві розповіді про односельців-волонтерів

У грудневому календарі – багато знакових для сучасної України свят. 5 грудня у світі відзначали Міжнародний день добровольців в ім'я економічного і соціального розвитку (інша назва – Всесвітній день волонтерів). 11 грудня – День благодійності, 19 грудня – Міжнародний день допомоги бідним і одночасно – День святого Миколая. Цього дня слухняні діти обов'язково отримують подарунки. А ще є 26 грудня – окремий День подарунків...

Утім, щира й безкорислива допомога ближнім не потребує спеціальних дат, проголошених ООН чи іншими міжнародними інституціями. Для цього потрібні передусім такі риси як людяність, доброта, бажання підтримати тих, хто опинився в скрутному становищі.

У нашій громаді теж є люди, які щиро й безкорисно допомагають ближнім. Пропонуємо вашій увазі розповіді двох жителів громади про односельців-волонтерів.

Волонтерський рух – це незламна сила

Найпотужніший сплеск українського волонтерства відбувся 2014 року, коли росія розв'язала проти нашої країни так звану гібридну війну. Люди жертвували своїм часом, грошима, а нерідко й здоров'ям та життям, щоб допомогти бійцям на фронті. Саме завдяки волонтерам зміцніла наша армія та вдалося врятувати тисячі воїнів!

Волонтери й нині збирають допомогу, їздять на передову, передають воїнам усе, що можна, починаючи зі шкарпеток і закінчуючи тепловізорами. А ще здають кров пораненим, знаходять потрібні ліки, плетуть маскувальні сітки, готують вареники та всілякі смаколики.

Люди нашого села організували благодійний Солдатський ярмарок. І кожен допомагає, чим може: хто випічку приносить, хто молоко, яйця чи овочі, фрукти. Скільки чудових килимків вив'язали наші жіночки, і їхні вироби й досі користуються попитом! А дехто шве сумки, прихватки, постільні комплекти. Ті ж, хто просто купують щось на ярмарку, теж допомагають фронту, адже таким чином роблять благодійні внески.

Та все ж особливої подяки заслуговують

організатори, спонсори й ті жительки села, які полишають усі свої домашні клопоти й щодня приходять, щоб усіляко допомагати нашим чоловікам-воїнам.

Волонтерський рух нашого села – це незламна сила! Тримаймо стрій, дорогі односельці! Слава Україні!

В. М. ОСІПОВА,
жителька с. Рокита,
директорка Рокитянського СБК.

Низький уклін вам, волонтери, за добрі справи!

Багато хлопців із Балаклії стали на захист країни. А вдома так потрібні їхні сильні руки! І покосити, і дрова попилати, порубати... Багато різних справ знайдеться в господарстві для вправних чоловічих рук. Тому хочеться висловити щирі слова вдячності нашим балаклієвським волонтерам.

Анатолій Васильович Вільховий – волонтер із давніх часів. Але з початком повномасштабної війни він займається волонтерською діяльністю практично щодня: допомагає багатьом родинам, чиї сини чи чоловіки у ЗСУ. Зокрема родина Мостових – Михайло Вікторович і Ірина Миколаївна – через нашу газету висловлюють йому щирі слова вдячності за порубану машину дров. Узяти гроші за виконану роботу Анатолій Васильович категорично відмовився, адже син Мостових Олександр та зять Олег Білотюк служать у ЗСУ.

У Марії Іванівни Павлик син Олександр теж боронить Україну, тож родина Вільхових – Анатолій і Ніна – постійно допомагають жінці. Не полишають вони наодинці з проблемами й Валентину Петрівну Лиходід, у якої чоловік Володимир добровільно пішов у ЗСУ: викошують бур'яни, рубають дрова, виконують іншу роботу по господарству.

Родина Требухів, єдиний син яких Микола з перших днів війни пішов добровільно до військомату і став на захист Вітчизни, теж дуже вдячна Анатолієві Васильовичу за постійне синівське піклування. Відповідальний чоловік допомагає батькам воїна і фізично, й морально. Навідує майже щодня. А оскільки

ки Василь Андрійович і Ольга Григорівна обоє мають букет тяжких хронічних недуг, підтримка Анатолія Васильовича для них дуже цінна. А сам Василь Андрійович, незважаючи на недуги, старається допомогти іншим – і добрим словом, і дружньою порадою, і добрими справами. І мені він неодноразово велосипед ремонтував. І сусідці-пенсіонерці по можливості щось лагодять...

Переселенець із Донбасу, а згодом Харкова Дмитро Миколайович Гайдидей, який віднедавна живе в Балаклії і працює в комунальному господарстві, теж допомагає родинам воїнів. Золоті руки у чоловіка, він усе вміє: і траву покосити, і дрова нарубати. Хто до нього звертається, він нікому не відмовляє.

Небайдужі і щирі люди ніколи не стоять осторонь чужих проблем. Тож хочеться подякувати їм багатьом волонтерам. Зокрема Петрові Івановичу та Єлизаветі Дмитрівні Цикалам. Вони тривалий час готували тушонки для воїнів, долучали до цієї справи працівників школи й відправляли готову продукцію на Полтаву. Алла Красюк виготовляє для фронту свічки, якими можна не тільки підсвітити у темний час доби, а й підігріти їжу. Нехай Господь Бог дає вам сили, здоров'я і натхнення на добрі справи!

За проханням хлопців, які воюють на передовій, хочу подякувати усім дітям Галини Максимівни Тихоненко. Восьмеро їх у матері-героїні, й усі чирі, відповідальні, дружні, згуртовані. І хоча проживають вони в Полтаві та інших місцях, але їхня мама в Балаклії живе вже дуже давно. Діти проводили всі канікули в нашому селі, тут росли, мають багато друзів – і в ЗСУ, і в Балаклії. І якщо в когось із односельців трапляється якесь горе, вони миттю злітаються в село: підтримали, допомогли й полетіли...

Галина Максимівна ніколи не стоїть осторонь усіх заходів, які проходять у селі. Якщо збираємо кошти комусь на лікування, вона однією з перших разом із дітьми долучається до цієї справи. А з початком широкомасштабної війни вся велика родина одноставно допомагає ЗСУ. Найменша донька Наташа волонтерить із самого початку війни. Найстарший син Андрій цілодобово зварював

загромадження, руки його були постійно в опіках і ранах. Доньки Марина і Світлана збирають кошти, щоб допомогти воїнам-односельцям. Саша допомагає Андрієві виготовляти буржуйки для хлопців, Діма з-за кордону висилає нашим воїнам теплий одяг. Оля з Віталієм теж допомагають, чим можуть. А Галина Максимівна, їхня мама, приносить продукти для передачі хлопцям на передову.

ЗСУ дуже вдячні Альоні Ромаскевич за передачі, посилки, за ліки, без яких хлопці не можуть обійтися. Вдячні вони і її батькам Надії Дмитрівні та Володимирові Івановичу Шипошам за смачні вареники і гарячі страви, які Альона привозила, коли хлопці проїжджали Красногорівкою. Хай Господь Бог береже вас, добрі люди, за вашу душевну щедрість! Дуже вдячні бійці й Миколі та Валентині Шипошам, які зараз проживають у Чехії й звіди шлють їм допомогу...

А ще жителі села допомагали завантажити харчовими продуктами машину, що рушила на передову. Це Галина Тихоненко, Надія Мостова, Ірина Мостова, Валентина Анто-ненко, Антоніна Парфенович, Любов Фененко, її донечка Оксана Перелай, Олександр Фененко-перший, Олена Шульга, Наталія Лобанова, Ольга Приймочко, Юрій Теличко.

Любов Петрівна Луць теж завжди передає передачі з напутніми словами. Цим людям небайдужі долі хлопців-односельців, які вже 10-й місяць воюють у гарячих точках на Сході.

Хлопці-воїни щиро вдячні молодій родині Чайок – Віталієві та Аліні, а також батькам Віталіка з Мостовіщини за велику підтримку. А ще наші хлопці дуже просили подякувати Олександрові Миколайовичу Пипку за підтримку їхніх рідних. До цих подяк приєднуються й мами та дружини воїнів.

Зараз зима: холод, морози, короткі дні, людині легко впасти у відчай, депресію, особливо на війні. Підтримуйте добрим словом один одного, телефонуєте усім знайомим воїнам, пишіть есесмеси. Це дуже важливо! Разом – до перемоги!

Л. А. ЛОБАНОВА,
жителька с. Балаклія,
депутат Білоцерківської сільської ради.

«Кожен розуміє, що міг опинитися на їхньому місці»

На сьогодні внутрішньо переміщені особи мешкають лише в двох комунальних закладах нашої громади: у Подільському ЗДО «Берізка» і Корнієнківському ЗДО «Перлинка». Їх небагато: п'ятеро у Подолі й шестеро в Корнієнках.

Та, звісно ж, усі пам'ятають, як у перші дні після вторгнення росіян наша громада приймала та розмішувала сотні переселенців: у покинутих хатах, у незнайомих родинах, у кількох комунальних закладах, де людей було вдвічі-втричі більше.

У нашому закладі обладнано 20 ліжко-місць для ВПО, є душова, бойлер, який нагріває воду, до послуг тимчасових мешканців – пральна машина і кухня з електроплитами, – розповідає директорка ЗДО «Берізка» Катерина Федорівна Вишар. – Навесні й улітку тут жило близько 10 осіб, а одного разу ночувало 19 людей. Вони навіть не реструувалися в нашій громаді: приїхали під вечір, помилися, переночували, а вранці рушили далі. Ми їх нагодували вечерю та сніданком, прихистили і, як кажуть, зігріли душевним теплом. Кожен розуміє, що міг опинитися на їхньому місці...

Катерина Федорівна пригадує, як на початку березня створювався

П'ятирічна Саша Островерхова залюбки грається в дитсадку.

прихисток для ВПО:

– Після 24 лютого наш садочок почав активно приймати переселенців із територій, які першими потрапили під окупацію. Ліжка й матраци нам надали навчальні заклади з Подолу й Красногорівки, а частину принесли місцеві жителі. Люди зносили й подушки, ковдри, постіль – у кого що було. Приносили й харчі, хоча у нас у дитсадку попервах були закуплені ще до війни продукти, та й школа поділилася.

Персонал Подільського ЗДО «Берізка» прагне зробити тимчасове проживання людей у садочку комфортним. Ми дуже раді, що у нас живуть прекрасні люди з Харкова та інших місць: дехто уже повернувся додому, дехто виїхав, а потім попросився назад, адже людям дуже складно пристосуватися до життя під постійними обстрілами. Є у нас дві мешканки, дві літні жінки з Харкова, які приїхали ще 7 березня й живуть у нас понад 9 місяців. Це 71-річна Зоя Павлівна Ельчина і 82-річна Надія Миколаївна Марковська.

А нещодавно до Подолу з Корнієнок перебралася 80-річна Валентина Леонідівна Білецька – переселенка з Бахмута. Про цю неординарну жінку ми розповідали в одному з попередніх номерів газети. Валентина Леонідівна говорить, що з Подолу їй зручніше добиратися до лікарів, а також у Велику Багачку. Тим більше, що заступниця Білоцерківського сільського голови Надія Іванівна Доброскок ніколи не відмовляє й особисто доставляє жінку, куди їй треба.

Ще один мешканець «Берізки» – Анатолій Васильович Передерій, який приїхав із окупованого ворогом с. Мала Білозерка Василівського району Запорізької області.

– Вдячний усім Білоцерківській громаді за те, що прихистили нас, переселенців, – говорить чоловік, – та особлива подяка працівникам дитсадку: директорці Катерині Федорівні, її підлеглим Віталієві Григоровичу, Наталії Миколаївні, Валентині Миколаївні, Марині Миколаївні. Ми відчули тепло, увагу, співчуття. Люди добрі, привітні, цікавляться нашим життям, завжди готові допомогти. В самому приміщенні чисто, тепло, ство-

рені гарні умови для проживання. Територія навколо дитсадка велика й доглянута, росте багато декоративних дерев, кущів, а особливо квітів. Є чудовий яблуневий сад. Певно, дітям у мирний час тут затишно й добре. Хочеться, щоб таких прекрасних дитячих садочків було якомога більше в Україні.

Мешканці Корнієнківського притулку – це дві сім'ї: подружжя пенсіонерів (Галина Вікторівна Сологубова і Віктор Опанасович Оклей) та родина Островерхових (Наталія з двома дітьми і своєю матір'ю). Обидві родини приїхали з м. Вугледар Волноваського району Донецької обл.

– Я вже двічі переселенка, – розповідає Н. Островерхова. – До війни ми жили в м. Мар'їнка Донецької області. 2014 року евакуювалися на підконтрольну Україні територію. Майже сім років орендували будинок у с. Павлівка неподалік Вугледара. Дитсадок у Корнієнках – уже п'яте місце, яке ми обживаємо за вісім років війни.

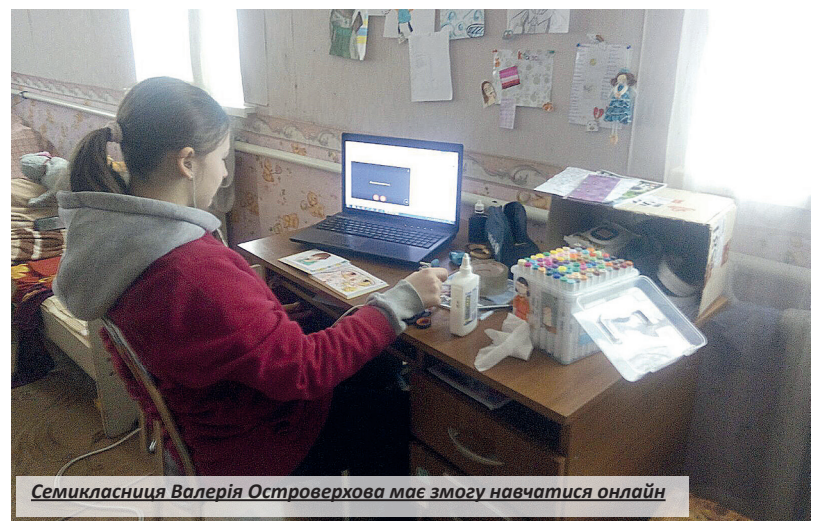
У Наталії двоє донечок: 12-річна Валерія і п'ятирічна Олександра. Жінка розповідає, що її родині виділили велику кімнату, де є стіл, тож семикласниця Валерія за ним навчається. Дівчинка не захотіла кинути свою попередню школу й навчається онлайн. Є місце й для ігор молодшої доньки. Правда, Сашуна залюбки проводить дозвілля в ігрових кімнатах дитсадку.

– Ми тут із березня й уже звикли до цього місця. Дуже задоволені чуйним ставленням до нас працівників дитсадку, – продовжує свою розповідь Наталія. – У вересні до нас переїхала моя мама, яка спочатку евакуювалася в Дніпропетровську область. А батько з братом залишилися на Дніпропетровщині. Та коли закінчиться війна, ми знову будемо разом.

– Коли у березні в Корнієнки приїхали перші переселенці, вони в основному розселилися в порожніх хатах, – розповідає директорка ЗДО «Перлинка» Наталія Іванівна Самойлік. – Люди хотіли мати свій окремий куток, нехай і тимчасовий. У дитсадок заселялися в основному ті, хто не мав можливості привести до ладу покинуті оселі.

Зліва направо: Надія Миколаївна Марковська, Валентина Миколаївна Писаренко (працівниця ЗДО «Берізка») та Валентина Леонідівна Білецька

Семикласниця Валерія Островерхова має змогу навчатися онлайн

У нас облаштовано 13 місць для ВПО. Ліжка, матраци й постіль нам надала ПА «Агроінвест», частину принесели небайдужі жителі села. На початку війни ще не було організовано надання гуманітарної допомоги, й внутрішньо переміщеним особам знову на допомогу прийшла приватна агрофірма на чолі з Віктором Пилиповичем Геращенком. Було організовано видачу продуктових наборів, випікався та розпо-

зився хліб. А наші односельці приносили інші харчові продукти.

Н. І. Самойлік переконана: людська сердечність та готовність підставити плече, поділитися чимось із незнайомими людьми важить набагато більше, ніж сам подарунок. Людяність та доброта згуртовують українців, роблять їх сильнішими та допомагають пережити тяжкі часи.

Зінаїда МАТЯШОВА.

Тиждень толерантності Школярі отримали нагороди у Бірківському ліцеї за участь у мовному конкурсі

Він відбувся з 14 по 18 листопада у рамках відзначення Міжнародного Дня толерантності (16 листопада) й мав на меті формування в учнів і вихованців загальнолюдських моральних цінностей. Упродовж тижня робота практичного психолога, класних керівників та вихователів була спрямована на формування в дітей поваги до інших людей, їхніх думок.

Так, вихованці ЗДО прослухали казку про толерантного ведмедика та створили плакат «Долоньки толерантності». Для учнів молодшої

школи проведена година спілкування «Світ толерантності», під час якої вони в ігровій формі знайомилися з поняттям толерантності та рисами толерантної людини, а також робили віночки толерантності.

Учні 5-9 класів узяли участь у тренінгу «Толерантність – це про кожного з нас». Діти розгадали філворд «Що таке толерантність?» та створили Дерево толерантності.

Тиждень толерантності пройшов активно, весело, творчо та толерантно!

Нещодавно освітній проект «На урок» провів для учнів 1–11 класів онлайн-конкурс «Мова моєї країни». Він був присвячений історії, розвитку та багатству української мови й мав на меті популяризувати рідну мову, зробити її мовою повсякденного спілкування дітей і підлітків.

Навчальні заклади нашої громади долучилися до участі в цьому цікавому конкурсі. Так, учні Мостовищинської гімназії під керівництвом учительки української мови і літератури О. В. Кропивки активно (а головне – правильно) відповідали на запитання конкурсу. Дипломи II та III ступеня, сертифікати отримали Живенко Жанна, Литвиненко Діана, Мостовий Тарас, Литвишко Дарина, Витушко Валерія, Литвиненко Сніжана.

У Красногорівському ліцеї теж було чимало учасників Всеукраїнського мовного конкурсу: Левченко Артур, Балюк Едуард, Кордубан Віталій та Владислав, Сидоренко Аліна та Денис, Левус Юлія, Полив'яний Тимофій, Писаренко Діана, Гвоздик Дарина, Дзюба Ярослав. Вони теж отримали нагороди: сертифікати про участь та дипломи. А обидві вчительки української мови та літератури, які готували дітей до конкурсу, отримали Подяки від проекту «На урок».

Ю. А. Балюк із учасниками конкурсу

А це мостовищинські конкурсантки з учителькою О. В. Кропивкою

Військові в Красногорівському ліцеї

1 грудня до Красногорівського ліцею завітали військові з Третього відділу Миргородського районного територіального центру комплектування та соціальної підтримки.

Старший офіцер відділення рекрутингу майор Олег Іванович Сисенко розповів про нелегку професію «Військовий». Зараз це найпрестижніша спеціальність. Майор закликав учнів 10-11 класів вступати до вищих навчальних закладів, щоб її отримати.

Учні ознайомилися з автоматом Калашникова, його будовою та алгоритмом розбирання й складання. Крім того старший офіцер показав пістолет Макарова та дозволив потримати його в руках.

Спочатку діти боязко ставилися до пропозиції взяти до рук зброю, а потім майже півтори години не відпускали військових та задавали різноманітні запитання.

Аліна Хоролець: «Якість навчання дітей у період війни не повинна страждати» Діти отримують подарунки

Ми зустрілися з учителькою початкових класів Красногорівського ліцею Аліною Миколаївною Хоролець невдовзі після того, як вона успішно пройшла сертифікацію, й попросили розповісти про себе і, звичайно ж, про враження від участі в цій незвичній для педагогів освітній новачці.

— Я працюю в Красногорівському ліцеї вже понад 20 років, прийшла сюди одразу ж після закінчення у 2001 році Полтавського педуніверситету, — говорить наша співрозмовниця. — Я свідомо йшла в педагогіку, мені подобається працювати з дітьми і наочно бачити результати своєї роботи: як вони зростають, розумнішають, розкривають свої здібності й таланти.

Коли три роки тому я вперше почула про сертифікацію вчителів початкових класів, вона мені здалася чимось дивним, незрозумілим і недосяжним. І чесно скажу: я побоялася. Тому спершу усі ці новачки проходили повз мене. Та цього року я на решті наважилася: подала заявку і стала готуватися до випробувань. Причому добровільно, ніхто мене не примушував. Спасибі адміністрації нашого закладу й відділу освіти: вони мене підтримали і допомагали в усьому.

Принадібно зазначимо, що вчитель, як кажуть, не тільки професія, як стан душі. Аліна Миколаївна – природжений педагог, залюблена у свою справу, непосидюча, активна жінка, яку трудності лише загартовують. Вона завжди прагнула використовувати в роботі нові прийоми, нові методи навчання, тож НУШ – саме для неї. Її вихованці неодноразово брали участь у різноманітних конкурсах, здобували призові місця на районному рівні. З початком пандемії COVID-19 і переходом на дистанційну освіту А. М. Хоролець разом із іншими педагогами активно долучилася до перебудови навчального процесу: опанувала спеціальну комп'ютерну програму Google Classroom, готувала дітям презентації...

— Я спочатку навіть не уявляла, як можна з маленькими дітьми працювати

дистанційно, — зізнається Аліна Миколаївна. — Виявляється, можна. Вони молоді! Вони краще за дорослих освоюють новітні технології, швидше за нас із вами вправляються з гаджетами.

Усі 15 учнів-третьокласників Аліні Хоролець організовані, згуртовані й завдяки вчительці та батькам дотримуються розкладу занять і правил дистанційного навчання. А навчання у воєнний час відбувається за змішаною формою: педагоги працюють із учнями як безпосередньо у шкільних стінах, так і на відстані – онлайн. Спробуй-но так мотивувати дітей, щоб вони не розслаблялися, не прогулювали занять, коли батьки на роботі, а добросовісно «виходили в ефір» у призначений час!

Та повернемося до сертифікації. Її проводили в три етапи. На першому етапі відбувалося незалежне оцінювання загальної підготовки вчителя. Учасникам пропонувалося 100 запитань у тестовій формі, причому час відповіді на них обмежувався 180 хвилинами. Треба було набрати мінімум 60 % правильних відповідей.

— Із цим завданням я впоралася без проблем. Запитання були чіткими, конкретними. Стосувалися чіткіх навчальних процесів, організації освітнього середовища... Провокаційних чи незрозумілих питань не було. Хоча, звісно, ми, вчителі повинні бути готовими до будь-яких ситуацій – можливо, незручних, не дуже приємних...

Другий етап складала анкета самооцінювання. Тут учитель сам має виявити слабкі й сильні сторони своєї роботи, спланувати подальші дії стосовно підвищення своєї кваліфікації.

— Нам запропонували 60 запитань. Після відповідей на них результати опрацьовувалися і надсилалися на електронну адресу кожному учаснику у вигляді діаграми. Вважаю, що це було дуже корисне дослідження!

Третій етап сертифікації полягав у безпосередній демонстрації свого практичного досвіду. Це був, по суті, майстер-клас, на якому учасники заходу демонстрували власну педагогічну майстерність у роботі з

дітьми.

— Я проводила урок, і всі експерти (а це були педагоги з Івано-Франківської області) дистанційно спостерігали за ним. Після уроку треба було провести самоаналіз заняття: що вдалося досягти, що не вдалося... А потім – безпосереднє інтерв'ю з експертами.

На додачу треба було представити самопрезентацію, в якій показати організацію освітнього простору, роботу з батьками, використання новітніх методик тощо. Все це я завчасно підготувала і показала експертам у вигляді Microsoft PowerPoint. Багато було в мене фотографій, схем, текстового матеріалу... Експерти були доброзичливими, компетентними, справжні «профі». Всі залишилися задоволеними моєю роботою.

18 листопада сертифікація була завершена. А 1 грудня нам оголосили прохідний бал – 122 із 160 можливих. І я пройшла!

Відтепер, маючи документ про успішне проходження сертифікації, вчитель I категорії Аліна Миколаївна Хоролець має право атестуватися на вчителя вищої категорії. Та це отримуватиме 20% надбавки до зарплатної плати.

— Я рекомендую усім учителям проходити сертифікацію: не бійтеся спробувати свої сили, вірте у власний досвід, і – вперед, до перемоги! Це навіть для самої себе цікаво: перевірити свої знання, свої вміння, випробувати себе в таких ситуаціях. І самоствердитися! А ще – це потужний стимул для самовдосконалення, до підвищення своєї педагогічної майстерності, — заявляє Аліна Миколаївна. І додає:

— Хочу подякувати адміністрації нашого ліцею, насамперед директорці Лесі Станіславівні Каленіченко, а також усім своїм колегам, які допомагали мені, підтримували мене, переживали за мене. Ми повинні протиставити російській агресії нашу згуртованість і єднання на освітянському фронті. Адже якість навчання дітей у період війни не повинна страждати. І це значною мірою залежить від нас, педагогів.

Сергій МИКОЛЕНКО.

Щороку починаючи з 19 грудня (День святого Миколая) й до Нового року малеча нашої громади отримує солодкі подарунки, закуплені коштом сільської ради.

Війна не завадила цій традиції, й дорослі завчасно подбали про те, щоб «підсолодити» дітям свята. Як повідомив Білоцерківський сільський голова І. В. Лещенко, усі діти дошкільного віку, які зареєстровані й проживають у громаді, діти-ВПО, а також усі школярі, які навчаються в гімназіях і ліцеях громади, отримають традиційні святкові подарункові набори.

Як працює Консультаційний центр Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини

Консультаційний центр надає підтримку громадянам України у режимі онлайн та офлайн щодо:

- роз'яснення можливих шляхів повернення дитини або сімей з дітьми на підконтрольну уряду України територію;
- отримання свідоцтва про народження дитини в умовах воєнного стану або його легалізації, якщо документ отриманий на непідконтрольній території;
- встановлення контакту з дитиною, яку вивіз один із батьків за кордон;
- заповнення форми розшуку дитини або заявки на отримання допомоги дітям, які зазнали травмувань унаслідок війни;
- інші питання, пов'язані з порушеннями прав людини.

Тут ви можете повідомити:

- про дитину, яка загинула;
- про злочин, скоєний проти дитини;
- якщо ви знайшли дитину без супроводу дорослих;
- якщо вам відомі факти депортації дитини;
- про примусову зміну громадянства та документів дитини;
- про інші порушення прав дитини під час війни.

У режимі онлайн:
0800-50-17-20 (безкоштовно)
044-299-74-08 (для дзвінків із-за кордону)
hotline@ombudsman.gov.ua

У режимі офлайн під час особистого звернення:
понеділок – четвер із 9.00 до 13.00, із 13.45 до 18.00;
п'ятниця із 9.00 до 13.00, із 13.45 до 17.00;
вихідні дні – субота, неділя.

Адреса: 01008, м. Київ, вул. Інститутська, 21/8.

Додатково надаємо консультації через портал «Діти війни» – сайт: <https://childrenofwar.gov.ua/>

Відзначили ювілей філософа й мудреця

«Немає нічого небезпечнішого, аніж підступний ворог, але немає нічого отруєнішого від удаваного друга». Це слова першого українського філософа, нашого земляка (уродженця Чорнух) Григорія Савича Сковороди. 24 лютого ми пересвідчилися в мудрості цієї істини, бо удаваний друг підступно напав на нашу країну.

Цей рік мав бути роком Григорія Сковороди, адже 3 грудня 2022 року виповнилося 300 років від дня народження великого філософа, просвітителя, поета й педагога.

Якби не війна, ювілей класика мав відзначитися на державному рівні, й у Києві, на Полтавщині та на Слобожанщині відбулося би багато пафосних і не дуже подій. Однак у ніч із 6 на 7 травня російська ракета повністю зруйнувала помістя поміщиків Ковалівських у с. Сковородинівка Богодучівського району Харківської області. Тут в останні роки жив і був похований мандрівний філософ, а з 1992 року функціонував Національний літературно-меморіальний музей Г. С. Сковороди. Дивом уціліла лише біла статуя мудреця з книгою в руках, ніби підтверджуючи немирущість гуманістичних ідей Сковороди.

Однак ювілей філософа все ж відзначали, причому повсюди. Розповімо, як це було в нашій громаді. Напередодні в усіх навчальних закладах і бібліотеках відбулися книжкові виставки, виховні та просвітницькі заходи, які популяризували життя і творчість філософа.

Так, 1 грудня в Красногорівському ліцеї вчителька української мови та літератури Юлія Анатоліївна Балюк провела для дев'ятикласників виховний захід «Світ ловив мене, та не спіймав». Учні разом із учителькою здійснили віртуальну екскурсію до зруйнованого окупантами музею в Сковородинівці, пригадали немирущі афоризми філософа, актуальні нині, як ніколи.

У Мостовіщинській гімназії вчителька української мови та літератури Ольга Василівна Кропивка провела для учнів 7-9 класів годину спілкування «Вісь Сковороди і де вона пролягає». Після цього діти перечитали цікаві факти з лепбука (книжки-складанки) «Світ ловив мене, та не спіймав».

Та чи не наймасштабнішим був круглий стіл під назвою «Філософ, який живе у віках», що відбувся 2 грудня в КЗ «Бібліотека Білоцерківської ТГ».

Дві Тетяни – методистка КЗ «Бібліотека Білоцерківської ТГ» Тетяна Кравчун та бібліотекарка Бірківської бібліотеки-філії Тетяна Бобир, які були ведучими заходу, нагадали присутнім основні віхи життя нашого видатного земляка.

Він народився 1722 року в Чорнухах у родині малоземельного козака. З ранніх літ проявив дивовижні здібності до науки, й 1738 року став студентом Києво-Могилянської академії. Там Григорій вивчив латинську, грецьку, церковнослов'янську, польську, німецьку й інші мови. Це давало можливість читати в оригіналах твори античних філософів, поетів та істориків.

Потім юнака як соліста академічного хору забрали до Петербурга у придворну співацьку капелу. Після цього він побував у Австрії, Словаччині, Німеччині, де продовжив освіту. Повернувшись на батьківщину, став викладачем піітики в Переяславському колегіумі. 1759 року філософа запрошують до Харківського колегіуму читати курси піітики, синтаксису і грецької мови.

Його авторитет серед студентів був величезним. Однак Григорій Савич полишив викладацьку роботу заради пізнання світу. Він мандрував територією Слобідської України, значною частиною Лівобережної України, кілька разів відвідував Київ. Був бажаним гостем у хатах простого люду, де знаходив і притулок, і їжу, часто зупинявся у своїх приятелів: священників, службовців, купців, поміщиків. На час роботи над своїми творами обирав для проживання віддалені від міст і великих сіл місця на пасіках, у монастирях, лісах тощо.

Активну участь у круглому столі взяли учні Білоцерківського та Красногорівського ліцеїв Анастасія Хавер, Ірина Ковальова, Володимир Красуля, Григорій Деркач, Володимир Кравчун, Анастасія Положишник, Володимир Положишник та самодіяльні артисти Огірівського СК Григорій Недоїдок і Анатолій Гнідаш. Вони декламували вірші Г. Сковороди, інсценували уривки його байок. Після цього всі присутні на заході переглянули документаль-

Фото на згадку: учасники круглого столу після події

Огірівські артисти Григорій Недоїдок і Анатолій Гнідаш спостерігають за виступами школярів

ний фільм про видатного філософа.

За версією ЮНЕСКО, Григорій Сковорода входить до п'яти мудреців світу – разом із Сократом, Конфуцієм, Спінозою і Махатмою Ганді. Їх усіх об'єднує принцип: «жив, як учив».

Він належить до числа 100 великих українців та є одним зі 100 символів України. Сковорода – такий же народний улюбленець, як і геніальний Тарас Шевченко. Серед загальної

атмосфери кволого духу української нації XVIII століття він був справжнім пробуджувачем нашого народу, демонструючи незламність духу, волелюбство, мудрість, подвижництво. Тож будьмо гідними нащадками видатного українця! Пам'ятаймо, що мудрість досягається у постійній праці над собою.

Ніна КОРНІЄНКО.

Чекаємо результатів і... переможців

У межах відзначення 300-ліття з дня народження Григорія Сковороди на Полтавщині відбувся обласний огляд-конкурс народної творчості «Любов виникає з любові» за участю всіх територіальних громад Полтавщини.

Знай наших!

А ось результати двох попередніх творчих змагань уже відомі. Міжнародний конкурс мистецтв «Формула успіху – марафон талантів 2022» відбувся в листопаді 2022 року. Його організаторами були Україна та Австрія. У конкурсі взяли участь колективи з Литви, Польщі, Ізраїлю і, звісно ж, Австрії та України – загалом близько 3 тис. учасників. Було багато виконавців із Полтавщини, та переможцями в окремих номінаціях стали два колективи з нашої громади. Це народний аматорський фольклорний ансамбль «Яснозір'я» Бірківського СБК і вокальний квартет «Спектр» Білоцерківського СБК у складі Василя Моспана, Наталії Лук'янець, Катерини Мелексенко і Богдана Мелексенка.

У вже традиційному щорічному обласному огляді-конкурсі «Обрядове намисто Полтавщини» цього року взяли участь 46 закладів культури із 19 громад області. Білоцерківську громаду представляли чотири заклади. На думку журі обласного огляду-конкурсу, най-

кращими були виступи аматорських колективів Подільського сільського будинку культури (директорка Раїса Панасенко). Заклад отримав Диплом I ступеня.

Народний аматорський фольклорний ансамбль «Яснозір'я»

кращими були виступи аматорських колективів Подільського сільського будинку культури (директорка Раїса Панасенко). Заклад отримав Диплом I ступеня.

охорони культурної спадщини Білоцерківської сільської ради Наталія Лук'янець. – Тепер чекаємо на результати конкурсу і, звичайно ж, сподіваємося, що журі відзначить майстерність наших артистів і вони стануть переможцями.

Афоризми Григорія Сковороди

- Я не покину Батьківщини. Мені моя сопілка і вівця дорожчі царського вінця.
- Бери вершину і матимеш середину.
- Коли не можу нічим любій Вітчизні прислужитися, в кожному разі з усієї сили намагатимусь нікому ні в чому не шкодити.
- Уподобійся пальмі: чим міцніше її стискає скеля, тим швидше і прекрасніше здійснюється вона догори.
- Цілком мертва людська душа, яка не вдалася до свого природного діла.
- Як від яблуні соки до гілок її течуть, так батьківський дух і норів переходить до дітей, аж поки ті не відійдуть і самі не вкореняться.
- Не вчіть яблуню родити яблука, краще відженіть од неї свиней...
- Учитель і лікар – не лікар і вчитель, а тільки служитель природи.
- Шукаємо щастя по сторонах, по віках, по станах. Не шукай його ніде, коли не знайдеш скрізь. Воно преподібно до сонячного сяння: відкрий тільки вхід йому в душу свою.

Привітали онлайн

До Дня Збройних Сил України працівники Білоцерківського сільського будинку культури, як завжди, готували видовищний концерт. Однак відключення світла завадило втілити цей задум у життя. Тож вони зняли свої виступи на відео й виклали концерт на youtube-каналі. Посилання на відео є в соцмережах.

Ті, кому адресувалися вітання, зараз здебільшого на передовій і не мали змоги відвідати концерт. Тож музичні вітання і щирі побажання білоцерківських артистів усі захисники й жителі громади переглянуть, коли в них буде можливість.

Вокальний ансамбль «Подоланочка»

Квартет «Спектр»